

ข้าวกล่องแห่ง ความห่วงใย ที่อร่อย ที่สุดในโลก

คิมจียุน เอียน
หัตถยา ฤชงค์ชัย แพล

ภายใต้ข้าวกล่องเล็กๆ คือความรักและความใส่ใจ
เพราะสิ่งสำคัญที่สุดมักมองไม่เห็นด้วยตา

p/cco/o
รสชาติเล็กๆระหว่างบรรทัด

ข้าวกล่องแห่งความห่วงใย ที่อร่อยที่สุดในโลก 씨 유 어제인

คิมจียุน
เขียน

หัตถยา ภูงค์ชัย
แปล

บนโต๊ะมีสมุดคาลิกราฟี่ หนังสือศิลปะการเขียนพู่กัน
โน้ตเพลงอคูเลเล่ และหนังสือทำอาหารสไตล์ตะวันตกวางซ้อนกันอยู่
- คิมจียุน

การอ่านดีใจมากค่ะ

ข้าวกล้องแห่งความห่วงใยที่อร่อยที่สุดในโลก

씨 유 어게인

p/coco/o

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Piccolo Publishing

씨 유 어게인 SEE YOU AGAIN

Copyright © Kim Jiyun

All rights reserved

Thai language copyright © 2026 AMARIN CORPORATIONS PUBLIC COMPANY LIMITED

Thai translation rights arranged with Clayhouse Inc. through EYA (Eric Yang Agency).

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดที่คุณนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์

และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8721-6

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตพันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา อดิศักดิ์ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร พิมพ์ชนก ศิริวรรณนารี • บรรณาธิการ วิศรดา นันทวิบูลย์

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ เขยกลั่น • ศิลปกรรมปก กวินทิพย์ ลีนแด่

ออกแบบรูปเล่ม นวพรรษ เอื้อพิทยากร • คอมพิวเตอร์ มนัสนันท์

พิสูจน์อักษร ชีรดา ศรีพิพัฒน์กุล, พรทิพย์ รักษ์ทอง

คำนำสำนักพิมพ์

คำอวยพรที่ฉันมักจะบอกคนรอบตัวอยู่บ่อยๆ ก็คือ ขอให้ได้กินของอร่อยๆ นอนหลับเต็มอิ่ม และได้ทำสิ่งที่รักเสมอ คงเพราะฉันเชื่อว่า บางทีชีวิตที่มีความสุขอาจไม่ใช่เรื่องซับซ้อนและไม่ได้มีอะไรมากมายไปกว่านั้นก็ได้ละมัง ฉันหวังจากใจจริงว่านักอ่านทุกท่านจะได้กินมื้ออาหารแสนอร่อย นอนหลับสบายนุ่นๆ และมีเวลาทำสิ่งที่ทำให้ใจมีพลัง

มาตามกิมฉัตรแห่งบ้านข้าวกล้องงอกมานานก็เช่นกัน เธอหวังว่าลูกค้าทุกคนที่แวะมาที่ร้านจะได้เติมพลังกายด้วยข้าวกล้องแสนอร่อยที่อัดเต็มกล่องจนแน่น และเติมพลังใจด้วยจดหมายน้อยซึ่งบรรจุข้อความเปี่ยมด้วยความรัก เธอหวังว่าข้าวกล้องที่ตัวเองทำจะคอยอยู่ข้างๆ ทุกคน ไม่ว่าจะบนเส้นทางที่ไล่ตามความฝัน เส้นทางที่เอาชนะอุปสรรค หรือเส้นทางที่เยียวยาตัวเอง เพราะไม่ว่าจะต้องเผชิญเรื่องราวแบบไหน การมีพลังกายและพลังใจเต็มที่ย่อมดีกว่าเสมอ

ข้าวกล้องแห่งความหวังใยที่อร่อยที่สุดในโลก เป็นเรื่องราวที่อบอุ่นและกลมกล่อมราวกับอาหารปรุงสดใหม่จากเตา และเป็นเหมือนจดหมายจากคุณยายผู้หวังดีซึ่งส่งต่อถ้อยคำแสนอบอุ่นที่เราอาจไม่เคยรู้มาก่อนเลยว่าต้องการฟัง ถ้อยคำที่คอยปลอบโยนว่าเราไม่จำเป็นต้องพยายามและอดทนอยู่เพียงลำพัง โลกนี้ยังมีผู้คน ที่พร้อมจะช่วยเหลืออยู่ไม่ไกลนี้เอง

วันนี้ก็ แอฟอะไนซ์เดย์เช่นเคยนะคะ คุณน้าอ่าน

p/cco/o

ในวันอันแสนมหัศจรรย์ เด็กหนุ่มคนหนึ่งผ่านเข้ามาในหนทางของฉัน
เราได้พูดคุยเรื่องราวต่างๆ มากมาย
ทั้งเรื่องไร้สาระและเรื่องราวที่ยิ่งใหญ่
แล้วเขาก็บอกฉันว่า
สิ่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่คุณจะได้เรียนรู้
คือการได้รักใครสักคน และได้รับความรักตอบกลับมา

—เอเดน อาเบซ (นักแต่งเพลง)

สารบัญ

อารัมภบท	1
บทที่ 1 สวัสดิ์ จงอี	3
บทที่ 2 สวัสดิ์ ฮึงมิน	98
บทที่ 3 สวัสดิ์ มิสเตอร์ไข่	153
บทที่ 4 สวัสดิ์ มุนจอง	210
บทที่ 5 ซึยอะเกน	276
บทส่งท้าย	314
ส่งท้ายจากผู้เขียน	316
ส่งท้ายจากผู้แปล	318
เกี่ยวกับผู้เขียน	320
เกี่ยวกับผู้แปล	321

อารัมภบท

ยามรุ่งอรุณ ขณะที่ท้องฟ้ายังคงเป็นสีม่วงเพราะดวงอาทิตย์
ยังไม่โผล่พ้นขอบฟ้า เสียงดนตรีบรรเลงเพลง*มูนริเวอร์*¹ดังมาจากลำโพง
มาร์แชลส์ครีมีได้ขายคาบ้านอันนอกหลังหนึ่ง

หญิงชราขยับมือเหยียนตอกไขลงในซามสเดนเลสกลางฮัมเพลง
คลอไปตามเสียงดนตรีอย่างเบิกบานใจ จากนั้นก็วางหม้อใหญ่ลงบน
เตียงไม้ที่แม้จะมีร่องรอยของกาลเวลาแต่ยังคงสะอาดสะอ้านแล้วเริ่ม
หันทันที เธอหันเสียงดังตึก ๆ ๆ ๆ เหมือนกำลังหันตามจังหวะดนตรี
ก่อนที่จะหันซูกินีและแครีรอตเป็นชิ้นเล็ก ๆ แล้วใส่ลงในซามที่ตอกไข
ใส่ไว้ เมื่อใช้ตะเกียบยาวตีให้เข้ากัน ผักชิ้นเล็กชิ้นน้อยก็เคลื่อนตัว
ตามกันไปเป็นระลอกดูเหมือนการใช้ชีวิตของคนเราไม่มีผิด

เธอค่อย ๆ เทไขลงบนกระทะที่ตั้งให้ร้อนที่ละนิดแล้วเขี่ยให้ได้รูป
ขณะใช้ตะเกียบคีบมันจนได้ไข่ม้วนเป็นชิ้นสี่เหลี่ยมเกือบเสร็จสมบูรณ์
ต้อนน้ำหนึ่กบนฝามื้อหุงข้าวแรงดันก็สั่นสะเทือนและโยกไปมา เธอจึง
ใช้นิ้วผลักเบา ๆ ทำให้อาบน้ำสั้ขาวร้อนระอุพวยพุ่งออกมาทางตู้ไม้เหนือ
เตาแก๊ส

ไข่ม้วน แพนเค้กโบงา สลัดผลไม้แบบดั้งเดิม กิมจิผักกาดขาวสด
ถูกใส่ลงในข้าวกล่อง ตามด้วยเนื้อซี่โครงย่างชิ้นหนาสองชิ้น จากนั้น

¹ *Moon River* เพลงโดย ออดรี เฮปเบิร์น (Audrey Hepburn ค.ศ.
1929 - 1993)

เธอก็หยิบกระดาษสีขาวที่ตัดเป็นแผ่นยาวออกมาจากลิ้นชักด้วยท่าทาง
คุ้นชิน ก่อนจะเขียนตัวหนังสือลงไปบนนั้นด้วยปากกาหมึกสีดำ

เข่าว่ากันว่าบนโลกนี้ไม่มีใครใดที่รักษาด้วยอาหารไม่หายไข้ไหมละ
อย่าปล่อยให้ตัวเองป่วยใจ แล้วก็อย่าให้ใจทุกข์ระทมด้วย!

แฮฟอะไนซ์เดย์นะ ซียูอะเกน!

(เนื้อซีโคร่งย่างทำจากฮันดู²)

เธอนำกระดาษโน้ตที่บรรจงเขียนข้อความลงไปอย่างประณีต
มาห่อด้วยกระดาษฟอยล์แล้ววางลงในกล่องข้าว ก่อนจะซ่อนข้อความ
ของวันนี้เอาไว้ได้อย่างดีด้วยการตักข้าวที่สุกนุ่มกำลังดีใส่ลงไปบนนั้น
รอยยิ้มสดใสผิวน้ำที่มุมปากอันเต็มไปด้วยริ้วรอยเหี่ยวย่นข้างร่องแก้ม
ลึกของกิมนัม

“เขียนว่าทำจากฮันดูแล้วดูเหมือนอยากเอาหน้าเกินไปไหมนะ
ไม่หรอกน่า ยิ่งไงก็ควรจะได้รู้ว่าของที่ตักเข้าปากไปคือฮันดูสิ ถึงจะ
มีแรงขึ้นมาได้!”

กิมนัมซึ่งโปกศีรษะด้วยผ้าคลุมผมสีขาวปักลายดอกเดซี่หัวเราะ
โหะๆ

บรรยากาศยามเช้าตรู่และกลิ่นข้าวหอมกรุ่นเคล้าด้วยกำลังใจ
แสนอบอุ่นของข้าวกล้องล่อยละล่องออกจากหน้าต่างบ้านข้าวกล้อง
มันนา³ไปตามตรอกซอกซอย

²เนื้อวัวพื้นเมืองของเกาหลี มีรสชาติอร่อยและมีราคาสูง

³ภาษาเกาหลีเขียนว่า 맛나 แปลว่า อร่อย

บทที่ 1

สวัสดี จองอิ

วันนี้ก็ได้เวลาแสดงฝีมืออีกแล้ว ก็มันเปิดประตูบานเพี้ยมออกเต็มที่ กลิ่นสะอาดสดชื่นยามเช้าตรู่ลอยเข้ามาในบ้านข้าวกล่อมมันนาสายลมแผ่วเบาพัดโชยมาทำให้กระดิ่งลมรูปปลาที่แขวนอยู่ตรงบานประตูส่งเสียงใสกังวาน แม้ว่าดวงอาทิตย์จะยังไม่พ้นขอบฟ้าดินก็แต่ก็เริ่มมีแสงสว่างส่องเข้ามาถึงตู้กระจกที่ถูกเช็ดทำความสะอาดเป็นอย่างดี เธอเชื่อมต่อลำโพงผ่านบลูทูธ และเนื่องจากตั้งค่าเป็นโหมดตัวอักษรขนาดใหญ่เอาไว้จึงทำให้กดปุ่มที่ตัวเครื่องได้อย่างง่ายดายทั้งที่ไม่ได้สวมแว่นสายตายาว อืม ไหนดูซิ อย่างวันนี้ก็ต้อง...ใช่เลย! เมрил สตรีป ก็แล้วกัน! บทเพลงที่เริ่มต้นเหมือนการทอ่งบทกวีแผ่วเบาดังขึ้นจนกระทั่งได้ยินเนื้อเพลงท่อนพรีคอรัส

“เดอะวินเนอร์เทกส์อิตอลลด เดอะลูเซอร์เสตนดิงสมอลล์ ปีไซค์ เดอะวิกทอรี!”

ก็มันร้องเพลงที่ไม่รู้จะเรียกว่าเป็นเพลงทร็อต¹ หรือเพลงป๊อปกันแน่ด้วยสำเนียงน่าฟัง แม้ว่าเธอจะไม่เคยเรียนภาษาอังกฤษอย่างจริงจัง ไม่น่าเชื่อ ต้องบอกว่าไม่เคยแม้แต่จะย่างกรายเข้าไปในเซตประตูโรงเรียนเลยด้วยซ้ำ แต่เธอก็พยายามพากเพียรเรียนรู้ด้วยตัวเอง

¹ แนวเพลงยอดนิยมของเกาหลีคล้ายกับแนวเพลงลูกทุ่งของไทย

อย่างเต็มที่ ตลอดระยะเวลา 70 ปีในชีวิตของเธอมีแต่การเรียนรู้
อย่างไม่มีที่สิ้นสุด แม้ว่าจะไม่มีอะไรที่ทำได้ง่าย ๆ และไม่มีใครมา
คอยพ่่าสอน แต่ก็มันส์ก็ใช้ชีวิตมาอย่างเข้มแข็งด้วยความแน่วแน่
เธอตั้งใจว่าจะเป็นเหมือนกับเมริล สตรีป ออดรีย์ เฮปเบิร์น และ
ยูนยอจองที่ไม่คิดจะปกปิดผมหยอก เพราะนั่นเป็นเหมือนเสียง
ปรบมือให้ตัวเองที่ใช้ชีวิตมาอย่างขยันขันแข็งจนผมสีดำกลายเป็น
สีเทาเหมือนรากต้นหอม

กิมนัมไม่ได้เกิดมาในยุคที่มีทุกอย่างครบครันเหมือนทุกวันนี้
แต่เธอเกิดมาเป็นลูกสาวคนโตในยุคหลังสงครามอันแสนยากจน
ขึ้นแค้น นั่นจึงเป็นเหตุผลที่เธอได้ชื่อว่า “กิม” ที่หมายถึงทองคำ
และ “นัม” ที่หมายความว่าเปี่ยมล้น ซึ่งเป็นชื่อที่พ่อแม่ตั้งให้เพราะ
หวังให้เธอเป็นคนมีวาสนา มีเงินทองมากมาย และได้ใช้ชีวิตอย่าง
มั่งคั่ง แต่คงเป็นเพราะนามสกุล “ซอง” ที่แปลว่าน้ำใจ เธอถึงได้เป็น
คนที่มีน้ำใจเปี่ยมล้นและกลายเป็นคนมือเติบที่ดักข้าวและกับข้าว
ที่ทำจากเนื้อวัวหรือเนื้อปลาใส่ลงไปพูนกล่องข้าวจนปิดฝาไม่ได้

ตลอดระยะเวลาที่กิมนัมใช้ชีวิตผ่านร้อนผ่านหนาวราวกับ
ก้าวผ่านช่วงเวลาต่าง ๆ ในประวัติศาสตร์มานั้น สิ่งที่ต้องการ
ทำให้สำเร็จมีเพียงเรื่องเดียว นั่นคือการมีชีวิตแบบผู้ใหญ่ ไม่ใช่แบบ
หญิงชราทั่วไป แต่เป็นคนวัยเก๋าผู้มีสไตล์! ได้ยินว่าช่วงนี้คุณยาย
รุ่นมิลเลนเนียลและแกรนฟลูเอนเซอร์² กำลังมาแรง...การที่เธออยาก
ถูกเรียกว่ามาตามแทนคำว่าคุณยายดูเป็นความต้องการที่มากเกินไป
อย่างนั้นหรือ การที่อยากมีชีวิตโดยถูกเรียกด้วยชื่อของตัวเองแทน

² อินฟลูเอนเซอร์สูงวัย

คำว่าคุณป้าหรือคุณแม่ของใครบางคน นับเป็นความละโมภโลกมากขนาดนั้นเสียหรือ ถ้านั่นถือเป็นความโลกมากมาขนาดนั้นก็ขอยอมเป็นคนโลกมากดูสักหน ฉันจะเป็นคนวัยเก่าที่คาดแว่นกันแดดสีดำลับไว้บนศีรษะที่มีแต่ผมขาวหงอกตามกาลเวลาและพันผ้าพันคอผ้าไหมนุ่มลื่นไปเดินเล่นริมหาด ฉันจะใช้ชีวิตแบบนั้น ต้องทำได้!

“อู๊ปส์! ลั่นอีกแล้วแฮะ”

ซิกฮเย³ ที่มีเมล็ดข้าวสีขาวนอนกันอยู่ล้นจนหกลงไปบนภาชนะแบบเทกเอาต์สีใส นั่นเป็นซิกฮเยทำเองแบบไม่เหมือนใครที่ลิ้มรสได้แค่ที่บ้านข้าวกล้องมันนาเท่านั้น ซิกฮเยที่ดื่มเข้าไปโดยต้องรอให้วุ้นน้ำแข็งใสก็ละลายในปากนั้นช่างหอมหวานและเย็นชื่นใจ เป็นรสชาติที่ยอดเยียมเหลือเกิน เมื่อใช้หลอดดูดเมล็ดข้าวสีขาววอลที่นอนกันอยู่ในแก้วหลังจากดื่มเข้าไปแล้วก็ยิ่งให้รสชาติเลิศล้ำขึ้นไปอีก

ไหนดูซิ วันนี้จะเตรียมเมนูอะไรทำเป็นข้าวกล้องดีนะ ยังไงก็ต้องมีสลัดด้วยอย่างหนึ่ง ก็มันมีเปิดกล่องมันฝรั่งที่สั่งมาจากคังวอนโดและเลือกหยิบมันฝรั่งลูกที่แก่มากแล้วออกมา เธอบิดเศษดินออกแล้วนำมาล้างให้สะอาดด้วยน้ำไหล จากนั้นจึงปอกเปลือกด้วยมีดปอกผลไม้จนเห็นเนื้อเนียนด้านใน

เธออบมันฝรั่งต้มและใส่แฮมที่หั่นเป็นชิ้นเล็กๆ ลงไป ตามด้วยแตงกวา มายองเนส มัสตาร์ด น้ำตาล เกลือ และพริกไทยอย่างละนิด แล้วค่อยๆ คลุกเคล้าให้เข้ากัน จากนั้นก็ผ่าขนมปังหวานขึ้น

³ เครื่องดื่มพื้นบ้านของเกาหลีที่มีรสหวาน ทำจากข้าวและน้ำข้าวหมัก

หนานุ่มแล้วตักสลัดมันฝรั่งใส่ลงไปหนึ่งช้อน 'ไมสิ เธอตักใส่ไปสองช้อน เต็มจนขนมปังแทบจะขาดออกจากกัน

หลังจากนั้นก็ใส่อาโวคาโด ซอสไข่ปลาพอลลิค และเนื้อตุ๋น ซีอิ๊วเพิ่มลงไปสำหรับคลุกกินกับข้าวเป็นการปิดท้ายเมนูข้าวกล้องอาหารเช้า ก่อนที่จะตักข้าวลงไป ก็มัน้มเขียนจดหมายลงบนกระดาษสีขาวแผ่นยาวที่ตัดเตรียมไว้ด้วยใบหน้าที่เล่นเหมือนสาวน้อยจอมแก่น

ว่ากันว่ามันฝรั่งเจริญเติบโตได้ดีแม้ในดินที่แห้งแล้ง

แตกต่างจากรวงข้าวที่มีเงื่อนไขมากมาย

เพราะฉะนั้นแทนที่จะโทษคนอื่น โทษสภาพแวดล้อม

โทษเครื่องมือเครื่องมือ หรือเอาแต่โทษๆอะไรบางอย่าง

วันนี้ลองใช้ชีวิตอย่างเข้มแข็งเหมือนมันฝรั่งดูดีไหม

ซียูอะเกนนะ

“มาตามกิมנם! วันนี้ผมมาซื้อข้าวกล้องอาหารเช้าครับ”

“โอ๊ะ! ชินฟุง จะไปที่โรงละครตั้งแต่เข้ามิดเลยหรอ ตอนนี้ยังมอร์นิ่งสุด ๆ อยู่เลยนี่”

คนแรกที่เปิดประตูเข้ามาในบ้านข้าวกล้องมันนาที่ฮเยฮวาดงคือชินฟุงนั่นเอง เขาเพิ่งตามหาความฝันของตัวเองเจอก็ตอนที่ได้ออกจากกรมทหารแล้ว แต่ชินฟุงเป็นเด็กคาบซ้อนเงินซ้อนทองมาเกิด อีกทั้งยังสอบเข้าคณะนิติศาสตร์ได้แล้วด้วย เมื่อเขาบอกว่าจะเป็นนักแสดงละครเวที จึงถูกตัดขาดความช่วยเหลือด้านการเงินจากครอบครัวทั้งหมด นั่นเป็นการกดดันจากพ่อแม่ที่บ่นว่าจะทำงานที่ทำเงินไม่ได้ไปทำไม จะทำงานที่ไม่มีอะไรดีเลยนอกจากความพึงพอใจในความสำเร็จแสน

กระจอกใบให้ได้อะไร ถึงกระนั้นเขาก็กังคังเดินไปทั่วฮย็องวอดงเพื่อขาย
ตัวละครเวทีและเชิฐยวณลูกค้ำ อีกทั้งยังเรียนรู้ตั้งแต่เรื่องพื้นฐาน
อย่างขยันขันแข็งเพื่อให้ได้ขึ้นไปยืนบนเวที

“ถึงจะเป็นบทบาทเล็ก ๆ...แต่จะมีการออกฉันทน์ในอีกไม่กี่วันนี้แล้ว
ผมเลยอยากจะไปฝึกซ้อมสักหน่อยนะครับ!”

“อาชีพนักแสดงมีบทบาทเล็กหรือบทบาทใหญ่ที่ไหนกันเล่า ถ้าขาดใคร
ไปสักคน เรื่องก็ไม่เดินแล้ว”

“สมเป็นมาตามกิมนัมของผมจริง ๆ!”

ชินพุงยกนิ้วโป้งให้

“โอะ ๆ นี่ฉันเกรตจนต้องยกนิ้วให้เลยเธอ! ชิกฮย็อนนี่เพิ่งทำ
เมื่อเช้ามีดนี่เอง ลองตีมันดูนะ โชติลียะสสุด ๆ เลยละ”

กิมนัมส่งชิกฮย็อนที่ใส่ไว้ในขวดแบบเทกเอาต์ให้เป็นของแถมไป
พร้อมกับข้าวกล่อง

แล้วข้าวกล่องสำหรับมือเช้า มื้อกลางวัน และมื้อค่ำก็ได้พบ
เจ้าของและออกจากชั้นวางไปจนหมด ส่วนผสมที่เตรียมอย่าง
พิถีพิถันและรสชาติของเจ้าของร้านทำให้มีลูกค้าขาประจำมากมาย
วันนี้ก็ขายหมดเกลี้ยงเหมือนเคย กิมนัมเดินเข้าไปในครัวอย่าง
อารมณ์ดีและเริ่มเก็บกวาด การที่วันนี้มีคณายกกล่องวงจรปิดแฉมา
ทั้งที่ไม่เคยปรากฏตัวมาก่อนถือเป็นलगบอกเหตุหรือเปล่านะ หรือ
ว่าต้นเหตุของเคราะห์ร้ายจะมาจากการพล่ามออกไปว่านอกจากฝีมือ
การทำอาหารของฉันแล้ว ในบ้านข้าวกล่องมันน่าแห่งนี้นี้ก็ไม่มีอะไร
ให้ขโมยหรอก จู ๆ กิมนัมก็เสียวสันหลังวาบขึ้นมาขณะกำลังเช็ด
คราบน้ำมันที่อ่างล้างจานและเตาแก๊ส ระหว่างที่กิมนัมถูกรอบข้าง
ด้วยความรู้สึกเสียววาบอย่างบอกไม่ถูก เธอก็ได้ยินเสียงคล้ายทารก

ร้องให้ดังมาจากห้องโถง หรือว่าอาหารของเจ้าพวกแมวจรจะหมด แต่ไม่สิ เมื่อก็เพิ่งไปเติมให้จนพุงถั่วยนี้นา...

กิมנםกดถุงมือยางสีชมพูติดลูกไม้ออกมาวางพาดไว้บนอ่างล้างจานแล้วก้าวเดินไปอย่างช้าๆ ขณะเดินผ่านเคาน์เตอร์และอ่างตู้แช่เย็นไป เหนือกาฟักไถ่ล่อออกมากลางหลัง เสียงนี้ไม่เหมือนเสียงแมวร้องเลย แต่ก็ไม่มีทางมีเด็กทารกอยู่ที่นี่ได้นี่ กิมנםยิ้มซ้ำเหมือนกำลังคิดว่าตัวเองจินตนาการเรื่องไร้สาระ และเมื่อเดินพ้นหัวมุมไป เธอก็รู้สึกเหมือนหัวใจตกลงไปอยู่ที่ตาตุ่ม เพราะสิ่งที่กำลังร้องอยู่ในฝ่าห่อสีชาวลายดวงจันทร์และดาวดวงน้อยคือเด็กทารกไม่ผิดแน่

กิมנםอุ้มเด็กทารกขึ้นมาด้วยท่าทางตกใจ เธอคลีกระดาศสีขาวที่พับวางไว้ใต้ผ้าห่มอย่างรีบร้อน

เด็กคนนี้เกิดเมื่อเดือนมิถุนายน ปี 2023 ค่ะ ยังไม่มีชื่อ ยังไม่ได้แจ้งเกิด แล้วก็ยังไม่ได้นัดวัคซีนเลยคะ แต่ก็ยังเป็นเด็กที่สุขภาพแข็งแรงและซนมาก ที่ผ่านมายังไม่เคยป่วยหนักเลยคะ ตอนนี้เริ่มนอนหลับยาวได้และยิ้มเก่งแล้วด้วย เด็กคนนี้เป็นเหมือนสิ่งล้ำค่าที่เข้ามาในชีวิตที่ไม่ต่างจากพื้นดินที่เต็มไปด้วยหินของฉัน ระบายเลี้ยงด้วยนมผงอันนี้นะคะ ถ้าให้กินนมผงยี่ห้ออื่นจะปวดท้องนะคะ ได้โปรดช่วยเลี้ยงเด็กคนนี้อย่างดีให้แกได้อิ่มท้องด้วยนะคะ ระบายด้วยคะ ระบายด้วยจริงๆคะ หวังว่าสักวัน ฉันจะได้ ซียูอะเกนนะคะ

ซียูอะเกนเหรอ หมายความว่าต้องเป็นคนที่เคยมาที่บ้าน ข้าวกล้องมันนาแน่นอน ต้องเป็นคนที่เคยกินอาหารรสมือของ

ชอภิมันคนนี่! เป็นคนที่เคยกินอาหารที่ฉันเป็นคนทำสินะ! ก็มันมี
 รับประทานออกไปนอกประตู แต่ก็มีเพียงสายลมในฤดูใบไม้ร่วงพัดโชยมา
 เท่านั้น เมื่อลมหนาวพัดเข้ามา เด็กทารกจึงเริ่มร้องให้ดังขึ้น ก็มันมี
 กลับเข้ามามองเด็กน้อยพลางพูดกับตัวเอง หนูน้อย หนูมาจากไหน
 เหวอ แม่หนูอยู่ไหนจ๊ะ แม่ ก็มันมีสุดหัวใจเข้าลึกๆจนปอดเต็มไป
 ด้วยลมหายใจแล้วจึงไม่มีเสียงใดดังขึ้นอีก เด็กน้อยยังคงส่งเสียง
 ร้องให้เหมือนพยายามร้องเรียกหาแม่ที่ทอดทิ้งตัวเองไป รวากับรู้แล้วว่า
 เกิดอะไรขึ้น เมื่อได้เห็นเด็กน้อยที่เพิ่งลืมตาโลกได้ไม่ถึงร้อยวันต้องมา
 รับรู้ความรู้สึกของการถูกทอดทิ้ง ก่อนจะได้สัมผัสกับความรักแบบนี้
 ช่วงน่าเวทนาเหลือเกิน

“โอ้! ไม่เป็นไรนะ ไม่เป็นไร เดี่ยวแม่ก็มา โอ้ๆ ไม่ต้องร้องนะ
อูล์ลูล์ จะเอ่”

เธออุ้มทารกที่สวมเสื้อเด็กอ่อนขึ้นมากอดเอาไว้ แม้จะพยายามโยกตัวไปซ้ายทีขวาที แต่เสียงร้องให้ก็ยังไม่หยุด ก็มันเจ็บจริงเริ่มร้องเพลงกล่อม

“เอ๋เอ๋ เอ๋เอ๋ ลูกน้อยของฉัน เจ้าไก่ ก๊าก ก๊าก ไก่ อยาร์้อง
แบบนั้น เดียวลูกของฉันจะตื่นเอาหน้า เจ้าหมา โห้ง โห้ง ออย่าเห่า
เลยน้า เดียวลูกน้อยของฉันจะตกใจตื่นขึ้นมา”

เด็กน้อยที่เอาแต่ร้องไห้หน้าดำหน้าแดงค่อย ๆ สงบลง ก็มัน
 อึดเด็กทารกที่น่าจะอายุไม่ถึงร้อยวันออกไปด้านนอกด้วยใบหน้าซีดเซียว
 ใครกันนะ ทำเรื่องแบบนี้ได้ยังงั้น จะทำตัวให้สวรรค์ลงโทษหรือเง...
 ทันที้ที่กิมมัมพบกับตัวเองจบ เด็กน้อยก็ร้องไห้อีกครั้ง

“เปล่าๆ ไม่ใช่อย่างนั้นจ๊ะ แม่หนูไม่ถูกสวรรค์ลงโทษหรอก
ยายจะช่วยเองนะ เอาละ เด็กดี หนูเป็นเด็กดีใช่ไหมจ๊ะ”

ศีระชะของกิมนัมที่รวบรวมชาวเอาไว้อย่างดีด้วยตัวหนีบเปียกชุ่มไปด้วยเหงื่อ บรรยายาคำคืนในฤดูใบไม้ร่วงเริ่มเย็นลงแล้วแท้ๆ แต่วันนี้กลับร้อนขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูก

“ยังงี้ก็ต้องกลับมา ถ้าเป็นคนที่เคยกินข้าวที่ฉันทำละก็ ยังไงก็ต้องกลับมาแน่ น่าจะรู้สึกเหมือนถูกมัดหินถ่วงขาไว้จนเดินไปได้แค่ไม่กี่ก้าวหรอก จิตใจของคนเป็นแม่ที่ต้องทิ้งลูกไปก็เป็นแบบนั้นกันทั้งนั้นแหละ มารอกันเถอะนะจ๊ะ”

กิมนัมเปิดกระเป๋าด้าอ้อมตุงๆ ที่ถูกทิ้งไว้พร้อมเด็กน้อย ข้างในมีผ้าอ้อม ขวดนม และนมผงที่ยังไม่ได้เปิดอยู่กระป๋องหนึ่ง เธอจึงเปิดฝากระป๋อง แต่เดี๋ยวก่อน ยังดูใหม่อยู่เลยนี่นา เคยกินนมผงแล้วใช่ไหมเนี่ย ถ้าปวดท้องขึ้นมาได้เป็นเรื่องแน่ เธอคดน้ำจากเครื่องกรองน้ำอย่างกลืนกลืนแล้วนำไปเทใส่กาต้มน้ำ เมื่อมีไอร้อนพุ่งออกมาจากพวยกาจึงเปิดฝาทิ้งไว้ให้ไอน้ำเย็นลง ใช้ได้แล้ว แต่ฉันควรใส่นมเท่าไรดีละ กิมนัมอ่านคำอธิบายภาษาเยอรมันที่อยู่ข้างกระป๋องนมผงด้วยสีหน้าจริงจัง

“ไหนดูซิ...ทรี มันธัส อาฮา หกซ็อน โอเค”

เมื่อพิจารณาจากไซบ์บนหน้าศีระชะแล้ว กิมนัมประเมินว่าเด็กทารกน่าจะยังอายุไม่ถึงร้อยวัน เธอจึงเทน้ำอุ่นลงในขวดนมและใช้ช้อนพลาสติกสีน้ำเงินที่อยู่ในกระป๋องตักนมผงใส่ลงไป จากนั้นก็ค่อยๆ แก้วขวดเป็นวงกลมเบาๆ เพื่อให้มันผสมละลายโดยที่ไม่จับตัวกันเป็นก้อน เด็กน้อยอ้าปากรอทันทีที่ได้กลิ่นนม

“กินเก่งจังเลย เดี่ยววันนี้แม่ของหนูก็จะมาแล้วละมัง ตอนนี้อาจจะแอบดูพวกเราจากที่ไหนสักแห่งอยู่ก็ได้”

กิมนัมเป็นลูกสาวคนโตซึ่งมีน้องให้ต้องดูแลหลายคน เธอจึง

อุ้มทารกขึ้นพาดบ่าอย่างชำนาญและใช้มือลูบหลังของเด็กน้อยเบา ๆ จนกระทั่งมีเสียงเรอดังขึ้น

“เก่งมาก สบายท้องแล้วใช่ไหมจ๊ะ”

“อู๊ว”

“ร้องตอบฉันเหรือ น่ารักจัง น่ารักน่าเอ็นดูขนาดนี้...ลองรอกูก่อนก็แล้วกัน”

เมื่อเข้าไปในซอยเล็กๆ ติดกับโรงพยาบาลมหาวิทยาลัยแห่งชาติ โซลที่เป็นถนนเดินรถทางเดียว ก็จะได้เห็นมุมถนนที่มีต้นสนเรียงรายอยู่ทั้งสองข้างทาง บ้านข้าวกวลงมึนนาในฮย็องวาดงตั้งอยู่ตรงนั้น แสงที่ลอดออกมาจากใต้หลังคาบ้านอันออกแสนสะอาดตาส่องสว่างราวกับไม่มีที่ท่าว่าจะดับ ก็มันมึนอุ้มทารกที่นอนหลับสบายอยู่ในผ้าห่อเดินไปเดินมาอยู่หน้าประตู แต่ก็ไม่มีใครมาสักคน เมื่อเริ่มตกดึก ก็มันมึนจึงอุ้มเด็กน้อยออกมาอย่างเบามือ เธอพลิกป้ายบนประตูกระจก เปลี่ยนจาก “open” เป็น “closed” แล้วนำกระดาษมาติดลงไปบนป้ายนั้น

ใครทำของล้ำค่าหาย ติดต่อมาด้วยนะ! 010-0000-0000

“คุณห้อง 201 เมื่อไหร่จะย้ายออกสักทีฮะ”

ปังๆ

“ฉันรู้แหละเธออยู่ข้างใน ในฐานะลูกผู้หญิงด้วยกันฉันก็เห็นใจ

อยู่หรอกนะ เห็นใจจริง ๆ แต่จะทำแบบนี้ไม่ได้สิ ฉันไม่ได้ทำธุรกิจการกุศลนะ ฉันก็ต้องรับลูกค้าเหมือนกัน ถ้ายังแกล้งทำเป็นไม่อยู่ห้องแบบนี้ ฉันจะชนของออกแล้วนะ รู้ไหมว่าลูกค้าที่มาชั้นนี้เขาไววายกันทุกคนเลยว่ามีเสียงเด็กร้องนะฮะ!”

หลังจากถอนหายใจด้วยความหงุดหงิด เธอก็พูดขึ้นอีก

“ไม่รู้หรือไงว่าถ้ามีเสียงเด็กร้องในโมเทลแล้วมันจะเสียบรรยากาศขนาดไหน ขึ้นเป็นแบบนี้ต่อไปลูกค้าไม่เข้าแน่ มีคนเอาไปโพสต์ตริ้วในอินเทอร์เน็ตแล้วด้วย! ฉันพูดชัดเจนแล้วนะ ถ้าไม่จ่ายเงินภายในวันนี้ละก็ คืนนี้ฉันจะเปิดประตูเข้าไปชนของออกให้หมดเลย แล้วก็เรื่องเด็กนะ...ยังไม่ได้แจ้งเกิดใช่ไหม เธอคิดจะทำยังไงกันแน่ แต่นั่นก็เป็นปัญหาของเธอ เธอเป็นว่าถ้าคราวนี้ยังไม่ยอมย้ายออกอีก ฉันจะแจ้งตำรวจให้รู้แล้วรู้รอดเลย!”

ปังๆ

เด็กทารกทำหน้าบูดเบี้ยวเมื่อได้ยินเสียงหญิงเจ้าของโมเทลเคาะประตูห้องเก่าๆ จองอีรีบปิดปากลูกน้อยเอาไว้ ขอร้องละ ได้โปรดเงียบไว้ ซูว์...เด็กน้อยยิ้มแฉ่งเมื่อเห็นใบหน้าตึงเครียดของจองอี แก้มของเด็กน้อยยกขึ้นข้างหนึ่งพลางยิ้มเหมือนกำลังขยิบตา เมื่อได้เห็นภาพนั้นจองอีจึงเริ่มคลายความเครียดลงและยิ้มตามไปด้วย

“มีความสุขอะไรขนาดนั้น ฮึ่ม แม่กลัวจะตายอยู่แล้ว”

“เอ็กอัก”

“ซูว์!”

หญิงเจ้าของโมเทลคงรู้สึกว่ามันทำเกินไป หรือไม่ก็อาจคิดว่าหากหญิงสาวลูกติดด้วยยีสืบต้นๆ ตัวผมแห่งคนนี้ก็เรื่องอะไร ขึ้นมาอาจทำให้ตนต้องมีเรื่องปวดหัวมากกว่าเดิม เธอจึงบิบเสียงพูด

ด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนพลางถูเล็บที่ทาด้วยน้ำยาทาเล็บสีแดงแจ้

“ฉันเองก็ลำบากเหมือนกัน...ฮึ่ม ช่วยเข้าใจสถานการณ์ของฉัน
หน่อยเถอะ เข้าใจไหม”

เมื่อได้ยินเสียงฝีเท้าห่างออกไป จองอีจึงเลิกเกร็งไหล่ที่งอรั้ง
ลงมา

“เฮ้อ”

“อู๊ว”

“อืม ที่นี้ร้องออกมาได้แล้วละ”

ดวงตาสีดำของทารกมองเข้าไปในดวงตาของจองอี ช่างน่า
เหลือเชื่อจริงๆ แม้แต่ตอนนี้ก็ยังสามารถรู้อีกอย่างนั้น ลูกน้อยต้องระห-
ระเหินไปหลายที่ตั้งแต่ตอนอยู่ในท้อง ส่วนจองอีเองก็ไม่เคยมีสถานที่
ที่เรียกว่าบ้านตั้งแต่ออกมาจากสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า และเนื่องจาก
ต้องเตร็ดเตร่อยู่ข้างนอกแบบนั้น เธอจึงไม่เคยได้กินอาหารเสริม
ที่หญิงตั้งครรภ์จำเป็นต้องได้รับเลยสักอย่าง และไม่เคยดูแลตัวเอง
ก่อนคลอดด้วยการเลือกฟังแต่คำพูดไพเราะเสนาะหูเลยแม้แต่ครั้งเดียว
เธอต้องใช้ชีวิตโดยทนรับสายตาที่มั่งแหวงและทนฟังคำนิทาหลังว่า
เพิ่งได้ถอดชุดนักเรียนก็ท้องป่องเสียแล้ว...ก็ใจแตกนะสิถึงได้กลายเป็น
แบบนี้

แต่ถึงอย่างนั้นเธอก็ภาคภูมิใจในตัวลูกน้อยที่เกิดมาครบสมบูรณ์
ทั้งดวงตาสีดำเข้ม จมูกที่ส่งเสียงหายใจให้ได้ยินเบาๆ และลิ้นหนา
อวบอ้วน แต่บางครั้งเธอก็มีความคิดเช่นนั้นอยู่บ้าง หนูช่างโชคร้ายจริงๆ
ทั้งที่มีผู้คนตั้งมากมายแต่ทำไมถึงได้มาเกิดเป็นลูกของคนอย่างแม่
จนต้องมาลำบากลำบากขนาดนี้ เมื่อนั่งมองตาของลูกน้อยที่ชวนให้
หลงรักราวกับจมดิ่งลงไปในความอันมืดมิด น้ำตาก็ไหลออกมา

อย่างไม่มีเหตุผล เธอไม่อาจล่วงรู้ได้เลยว่าในอนาคตตนจะรับผิดชอบชีวิตของลูกน้อยคนนี้ได้หรือเปล่า ผู้ชายที่ได้ชื่อว่าเป็นพ่อของลูกก็เที่ยวไปฉ้อโกงคนโน้นคนนี้และโยนความผิดให้จองอื้ทั้งหมด เขาคือคนที่เธอได้พบหลังจากออกจากสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าและไม่มีที่ไปจะบอกว่าเขาเป็นคนที่เชื่อใจได้ก็ไม่เชิง แต่ข้างกายเธอไม่มีใครแล้ว นอกจากผู้ชายคนนั้น สุดท้ายเธอก็ต้องกลายเป็นผู้สมรู้ร่วมคิดในคดีฉ้อโกงจนถูกออกหมายจับ ทั้งที่แค่บอกเลขประจำตัวประชาชนและประทับตราตามที่เขابอกเท่านั้น

เมื่อจองอื้คุมท้องไปหา ใ้ผู้ชายคนนั้นก็นำธนบัตรห้าหมื่นม้วนยับ ๆ แค่มีกีบยัดใส่มือให้และพูดพล่อย ๆ ว่าเงินเท่านั้นจะเพียงพอสำหรับการผ่าคลอด เป็นเพราะผู้ชายหน้าตัวเมียคนนั้น เธอจึงไม่กล้าเข้าไปอยู่ที่ศูนย์ดูแลแม่เลี้ยงเดี่ยว และไม่กล้าแม้แต่จะตั้งชื่อหรือแจ้งเกิดให้ลูกด้วยซ้ำ เพราะกลัวว่าตนจะกลายเป็นตราบาปของลูก

“เราคงต้องไปจากที่นี่กันแล้วละ พวกเขาอาจจะเปิดประตูเข้ามากันจริงๆ ก็ได้”

ใบหน้ายิ้มแย้มกลายเป็นใบหน้าเคล้าน้ำตาในทันใด เนื่องจากจองอื้ไม่ได้กินอะไรเข้าไปเลย เธอจึงไม่มีน้ำนม แล้วก็ไม่มีเงินไปซื้อนมผงด้วย อีกทั้งตอนนี้ก็เข้าฤดูใบไม้ร่วงแล้ว อากาศเริ่มหนาวเย็นจนทำให้เธอไม่มีที่ไป ควรไปที่ไหนดี คงเป็นเพราะแทบไม่ได้กินอะไรมาหลายวัน ลูกน้อยจึงทำหน้าบูดเบี้ยวและอแงหนักขึ้น จองอื้นำผ้าห่มมาม้วนเป็นวงและอุ้มลูกน้อยวางไว้ด้านใน จากนั้นก็อุ้มขึ้นมาโยกกล่อมเบา ๆ

“บรีนน ๆ รดคันน้อยบินไปบนฟากฟ้า บรีนน ๆ ลอยในนภา

พุ่งเข้าไปในสายรุ้ง”

นี่เป็นเพลงที่จองอีแต่งเนื้อร้องขึ้นมาคร่าว ๆ ดูเหมือนว่าเด็กน้อยจะสงบลงแล้ว แต่ไม่นานก็เริ่มกระจองอแงอีก

“บรีนน ๆ รถคันน้อยบินไปบนฟากฟ้า บรีนน ๆ ลอยในนภา
พุ่งเข้าไปในสายรุ้ง”

หัวใจของเธอแตกสลายเมื่อมองใบหน้าลูกน้อยที่ร้องไห้ด้วยความหิวโหย แล้วจู่ ๆ จองอีก็เริ่มหิวขึ้นมาเช่นกัน ดูเหมือนว่าความหิวโหยจะแพร่ถึงกันได้ราวกับโรคติดต่อ จองอียังคงร้องเพลงต่อไป แต่เด็กน้อยก็ยังไม่หยุดร้องเสียที เธอจึงพาลูกน้อยที่กำลังร้องไห้อแงเข้าไปในห้องน้ำเพราะกลัวว่าหญิงเจ้าของโมเทลจะขึ้นมาอีก

คงเป็นเพราะคนที่เคยเข้าพักในโมเทลแอบสูบบุหรี่กัน จึงทำให้มีทั้งกลิ่นเหม็นของบุหรี่และกลิ่นอับชื้นของเชือร่า จองอีเหยียบลงบนคราบเชื้อราดำ ๆ ระหว่างแผ่นกระเบื้องสีขาวและร้องเพลงอีกครั้ง

“บรีนน ๆ รถคันน้อยบินไปบนฟากฟ้า บรีนน ๆ...”

ดวงอาทิตย์ลับขอบฟ้าแล้ว จองอีเริ่มร้อนใจ เธอสังหรณ์ใจว่าหญิงเจ้าของโมเทลจะเปิดประตูห้องเข้ามาในคืนนี้จริง ๆ ถ้าเป็นอย่างนั้นเธอจะไปที่ไหนดี เธอไม่มีบ้านพ่อแม่ให้กลับไปหาตอนที่ลำบากด้วย เนื่องจากไม่มีญาติทางสายเลือด จองอียิ่งไม่มีที่ไปและได้แต่เก็บเนื้อเก็บตัวอยู่เฉย ๆ เท่านั้น แต่วันนี้ลูกน้อยกลับร้องไห้หนักกว่าทุกวัน เสียงร้องอแงดังไม่หยุดตั้งแต่ช่วงกลางวัน ได้ยินว่าเด็กทารกจะต้องผ่านความเจ็บปวดจากการยืดของกระดูกในช่วงก่อนอายุครบหนึ่งร้อยวัน วันนี้ลูกอาจเป็นอย่างนั้นถึงนอนไม่ค่อยหลับเลย เมื่อเอามือแตะหน้าผากดูก็รู้สึกอุ่น ๆ เหมือนจะมีไข้เล็กน้อยด้วย

“หนูจะไม่สบายที่นี้ไม่ได้นะ หนูก็รู้นี่ว่าเราไปโรงพยาบาลไม่ได้”

“อู๊ว~ อู๊ว~”

“ซูว์ ออย่าร้องสิ แม่จะกอดหนูเอง แม่จะกอดหนูไว้ตลอดเลย ช่วยเงียบหน่อยเถอะนะ แม่ขอร้อง”

เด็กน้อยสงบลงไปได้บ้างเมื่อได้ฟังเสียงหัวใจของแม่อยู่ในผ้าห่อตัว แต่ก็ยังเป็นแบบนั้นได้ไม่นาน เพราะเด็กน้อยระเบิดเสียงร้องให้อีกครั้ง จากนั้นหญิงเจ้าของโมเทลก็เริ่มใช้กำปั้นทุบประตูห้องเสียงดังปังๆ

“ห้อง 201! ฉันจะเข้าไปแล้วนะ ลูกค้าห้องข้างๆ เพิ่งจะออกไปเมื่อคืนนี่เอง เขาขอเงินคืนเต็มราคาด้วย ฉันทนไม่ไหวแล้วจริงๆ ถ้ายังไม่ออกมาฉันจะแจ้งตำรวจเดี๋ยวนี้เลย!”

“อู๊ว!”

ลูกน้อยร้องไห้ดังขึ้นราวกับกำลังส่งเสียงตอบหญิงเจ้าของโมเทล จองอีเหงื่อแตกพลั๊ก เธอตบกันปลอบลูก ไม่เป็นไรนะลูก ไม่เป็นไร ให้ตายสิ ไม่เป็นไรที่ไหนละ แก๊วกี้ ประตูเปิดออก หญิงเจ้าของโมเทลเปิดประตูเข้ามาโดยมีชายรูปร่างกำยำยืนอยู่ข้างๆ ดูเหมือนเธอจะพาลูกชายมาด้วย

จองอีพูดขึ้นเมื่อเห็นอีกฝ่ายมองปราดทั่วห้องด้วยสายตาเฉียบคม

“ฉันจะออกไปค่ะ ขอโทษด้วยนะคะ แต่ขอเป็นพรุ่งนี้เข้า...”

“พรุ่งนี้เข้า?!”

หญิงเจ้าของโมเทลตะโกนบอกลูกสาวดำที่มีกระต่ายตัวสีขาวและสีดำห้อยอยู่

“อย่าแตะต้องของของลูกฉันนะคะ”

“เหอะ รู้จักทำตัวเป็นแม่ที่ห่วงของลูกเป็นเหมือนกันนี่ แต่เธอ ค้างเงินอยู่หนึ่งแสนเก้าหมื่นวอนนะรู้ไหม รีบออกไปเดี๋ยวนี้ แล้วฉัน จะคิดซะว่าบริจาคเงินให้ขอทานก็แล้วกัน เอ้อ ทำไมฉันถึงต้องมา ทำบ้าอะไรแบบนี้ด้วยนะ ไม่น่ารับเด็กท้องโตมาตั้งแต่แรกเลยจริง ๆ พรุ่งนี้ฉันจะเรียกรถมาซื้อพาน้ำยาให้ทั่วห้องเลย อี!”

“ยังออกไปไม่ได้ค่ะ ฉันจะจ่ายเงินหนึ่งแสนเก้าหมื่นวอนให้คุณ แน่ ได้โปรดรออีกหน่อยนะคะ จะให้ออกไปตอนนี้ได้ยังงั้น!”

“ฉันบอกแล้วไงว่าไม่เอาเงิน ออกไปเดี๋ยวนี้!”

หญิงเจ้าของโมเทลใช้เท้าเตะโมบายล์ที่หล่นอยู่อีกครั้ง แต่คง จะไปโดนปุ่มกดเข้า เสียงเมโลดีเพลง*คุณพ่อกับดินสอสี*⁴ จึงดังขึ้น

“บัดโธเอ๊ย นี่ฉันยังพูดติดกับเธออยู่นะ ออกไปให้พ้นก่อนที่ฉัน จะแจ้งตำรวจ!”

จองอินหมดเรี่ยวแรงที่จะตอบโต้เมื่อได้ยินคำว่าตำรวจ จริงด้วย ฉันถูกออกหมายจับอยู่ที่นี่ คำนั่นทำให้เธอจำต้องเก็บสัมภาระอย่าง ว่าง่าย แต่สิ่งที่เรียกว่าสัมภาระของเธอก็มีเพียงกระเป๋าเดินทางใบเล็ก ที่มีของอยู่ไม่เต็มกระเป๋าด้วยซ้ำ โมบายล์สีขาวดำที่มีกระต่ายห้อย อยู่ถูกหญิงเจ้าของโมเทลเตะจนบิตเบี้ยวหมดแล้ว เธอจึงเก็บเพียง ผ้าอ้อมและหนังสือเสริมพัฒนาการไปไม่กี่เล่มเท่านั้น จากนั้นก็เดิน ลงบันไดมาตามสายตาของหญิงเจ้าของโมเทลที่ยืนกอดอกจ้องมอง อยู่ตลอด ขณะเดินผ่านเคาน์เตอร์ จองอินก็อยากจะทำเงินมาไปขายใส่ ในกล่องอะคริลิกใสรูปทรงดวงจันทร์เสี้ยวเหลือเกิน แต่ก็ไม่มีอะไร

⁴ เพลงนี้แต่งจากเรื่องจริงของนักร้องที่เล่าว่าเธออยากได้สี่เทียนตอนเด็ก ๆ แต่พอซื้อให้ได้ตอนเธอจะจบชั้นประถมแล้วเพราะฐานะยากจน

อยู่ในมือเลย คราวนี้เธออาจจะกลายเป็นขอทานสิ้นเนื้อประดาตัวที่ไม่เหลือแม้แต่ศักดิ์ศรีจริงๆ แล้วก็ได้

ก่อนหน้านี้เธอกลัวว่าจะไปสะดุดตาหญิงเจ้าของโมเทล จองอีจึงเอาแต่เก็บตัวอยู่ในห้องจนไม่ได้สัมผัสอากาศภายนอกมานานแล้ว เมื่อรู้สึกเหมือนมีลมหนาวพัดมา เธอจึงถอดเสื้อเชิ้ตยีนที่สวมอยู่มาห่มให้ลูกน้อย

“พวกเราไปโรงพยาบาลไม่ได้ หนูห้ามป่วยนะ เข้าใจไหม แล้วพวกเราสองคนจะไปไหนกันดีล่ะ”

“อู๊ว~ อู๊ว~”

เด็กน้อยเริ่มร้องไห้เพราะทนหิวไม่ไหว ช่วงค่ำคืนที่ผู้คนต่างนอนหลับไหล จองอีต้องมาทำความสะอาดหลักในร้านที่โครงหมูย่างเตาถ่าน ขณะใช้ฝอยขัดหม้อขัดตะแกรงเหล็กที่มีขอสหมักที่โครงหมูใหม่เกรียมติดอยู่ กลิ่นนั้นก็ทำให้เธอหิวขึ้นมา และเมื่อเห็นเศษเนื้อหมูใหม่ที่ติดอยู่บนตะแกรงก็ทำให้น้ำลายสอเหมือนกัน หากไม่มีลูกน้อยอยู่บนหลังละก็ จองอีอาจจะรีบหยิบขึ้นมากินแล้วก็ได้ แต่เธอก็ไม่อาจหยิบเข้าปากได้ เพราะถ้าเธอกินเศษเนื้อหมูนี้เข้าไปแล้วให้นมลูก เธอรู้สึกว่าลูกก็จะกลายเป็นคนที่กินเศษเนื้อใหม่ที่เหลือจากคนอื่น และในอนาคตก็จะต้องใช้ชีวิตแบบนั้นต่อไป

เด็กน้อยคงรู้จักของจองอีจึงมักจะขยับตัวเบาๆ อยู่บนหลังของเธอในเวลาแบบนี้เสมอ จองอีดันถาดเหล็กลงไปบนกะละมังสีแดง เมื่อใส่ถาดเหล็กลงไปบนน้ำที่มีเศษขอสใหม่ลอยอยู่ เสียงฟองอากาศลอยบู่ๆ ก็ดังขึ้น ทำให้ลูกน้อยหายอแงอย่างรวดเร็วเมื่อได้ยินเสียงนั้น

ร้านนั้นเป็นแหล่งรายได้เพียงแห่งเดียวที่อนุญาตให้เธอ

พาลูกมาทำงานด้วยได้ แต่คงเป็นเพราะเตาแก๊สที่ใช้ต้มซุปรกระดูกวู ซึ่งต้องใช้เวลา 48 ชั่วโมงในการต้มจนเปื่อย หรืออาจเป็นเพราะต้องทำงานในห้องครัวที่เต็มไปด้วยฝุ่นควัน จึงทำให้ลูกเริ่มมีอาการไอจนเธอรู้สึกกลัว แล้วหลังจากนั้นเธอก็ไม่จับฝอยขัดหม้ออีกเลย

งานที่พาลูกไปด้วยและทำคนเดียวได้นั้นมีไม่มากนัก แม้แต่งานบริการลูกค้าในบริษัทจัดส่งพัสดุที่ต้องเข้างานทั้งวันทั้งคืนเธอก็เคยลองมาแล้ว แต่ก็ทำได้ไม่นานเพราะมีลูกค้าแสดงท่าทีอึดอัดใจที่ได้ยินเสียงเด็กร้องเป็นครั้งคราว และคนไร้ญาติขาดมิตรอย่างจงอื่ก็ไปทำงานหาเงินโดยที่ฝากให้ใครช่วยดูแลลูกไม่ได้ สิ่งที่ได้จึงมีเพียงการทำงานในร้านที่ใครงมูอย่างเตาถ่านโดยที่ต้องอดทนกับอากาศคันคะเยอจากโรคผิวหนังอักเสบ ซึ่งตอนนี้เธอก็ไปทำงานที่นั่นไม่ได้แล้วด้วย

จงอื่ตัดสินใจซื้อคิมบับสามเหลี่ยมใส่ทุ่นาราคา 1,600 วอน หลังจากเดินเข้าออกร้านสะดวกซื้ออยู่หลายร้าน ตอนนี้เธอยังต้องให้นมลูกเองอยู่เพราะไม่มีเงินซื้อนมผงและขวดนม จงอื่จึงไม่มีทางเลือกอื่น เพราะจะกินอาหารเผ็ดก็ไม่ได้ หรือจะกินอาหารเค็มเกินไปก็ไม่ได้ จงอื่เดินจากสถานีฮเยฮวาไปตามถนนอิฐแดงที่มุ่งไปทางโรงพยาบาลมหาวิทยาลัยแห่งชาติโซล ดวงอาทิตย์สีแดงกำลังเคลื่อนตัวลับขอบฟ้าตรงระหว่างต้นพลาทานัส หญิงชราที่ขายดอกอยู่ใต้ต้นไม้กำลังนำคาแรต็อก⁵ วางลงบนเตาถ่าน กลิ่นดีดอย่างจนเริ่มสุกทำให้เธอน้ำลายสอ แม้จะกำลังกินอยู่แต่เธอก็ยังไม่หายหิว

⁵ ดีดหรือเค้กข้าวรูปทรงกระบอกยาว

จงอีกลื่นน้ำลาย เธอนำคิมบับสามเหลี่ยมที่แสนผัดคอใส่เข้าปากอีกครั้ง และได้แต่จุ่มลูกเดินไปโดยที่มีมือหนึ่งลากกระเป๋าเดินทาง และอีกมือหนึ่งถือคิมบับสามเหลี่ยมกินไปเรื่อย ๆ อย่างไร้จุดหมาย แม้จะมีข้าวติดคอเพราะต้องกลืนโดยที่ไม่มีน้ำดื่ม แต่เธอก็ไม่อาจทุบหน้าอกให้คล่องคอขึ้นได้ เพราะลูกน้อยที่อ่อนแรงเพราะความหิวโหยเพิ่งหลับไปอย่างยากเย็นระหว่างที่ฟังเสียงหัวใจของจงอี

กิมนัมจุ่มเด็กน้อยมาที่หน้าประตูบ้านพร้อมกระเป๋าผ้าอ้อม ในมือข้างหนึ่ง ดีด ๆ ๆ 1004⁶ เธอกดรหัสผ่านประตูอันแสนเรียบง่าย วันนั้นกิมนัมซักผ้าไว้ตั้งแต่ตอนเช้าราวกับรู้ว่าจะมีแขกตัวน้อยมาเยือน เธอนำผ้าห่มที่แห้งดีแล้วมาปูบนเตียงในห้องนอนและวางเด็กน้อยลงบนนั้น กลิ่นหอมละมุนของน้ำยาปรับผ้านุ่มคละเคล้ากับกลิ่นตัวเด็กทารก เจ้าหนูสายหน้าเล็กน้อยคล่ายพยายามจะขยับตัวอยู่ครู่หนึ่ง แล้วจากนั้นก็นอนหลับสนิทไปอย่างรวดเร็ว

“อดหลับอดนอนมาขนาดไหนถึงได้วางปุ๊บหลับปั๊บแบบนี้ ให้ตายสิ...จี้” ตอนนี้อย่างจะคิดถึงหนูขนาดไหนนะ แต่ถึงยังไงก็ไม่น่าทำอย่างนี้เลย ในสังคมทุกวันนี้ จะเที่ยวเอาลูกมาวางทิ้งไว้หน้าร้านคนอื่นสู่มสึสู่มห่าได้ยังไง ได้ยินว่าสมัยนี้มีเบบี้บอกซ์หรือเบบี้บาสเกตอะไรพวกนั้นด้วยนี่!”

⁶ ในภาษาเกาหลีอ่านว่า “ซอนซา” พ้องกับคำว่า “ซอนซา” ที่แปลว่า นางฟ้า

กิมนัมเริ่มกังวลว่าจะทำอย่างไรต่อไป เธอควรพาเด็กน้อยที่ยังไม่ได้แจ้งเกิดคนนี้ไปแจ้งความกับตำรวจดีไหม หรือควรรอให้มีใครมารับเด็กที่บ้านข้าวกล้องมันนาถึงจะถูกต้อง แต่ที่น่าแปลกก็คือ เธอรู้สึกว่แม่เด็กจะต้องกลับมาอย่างแน่นอน นี่คงเป็นสัญชาตญาณที่กาลเวลากว่า 70 ปีในชีวิตที่ต้องเผชิญทั้งสงคราม การปฏิวัติ และความโกลาหลอีกมากมายมอบให้กับเธอกระมัง กิมนัมเชื่อใจในตัวแม่เด็กอย่างบอกไม่ถูก คำว่า“สี่ยูอะเกน”ทำให้เธอไม่แจ้งตำรวจ และตัดสินใจว่าจะรอ ไม่สิ เธอเองก็ไม่วู้เหมือนกันว่าการที่ตัวเองอยากจะลองเชื่อใจดูสักครั้งเป็นสิ่งที่ถูกต้องหรือไม่

กิมนัมมองนาฬิกา ตอนนี้ที่นิวยอร์ก...ถึงเวลาที่มุนจองจะโทร. มาแล้ว

เธอเดินเข้าไปในห้องครัว วางไอแพดไว้บนโต๊ะที่ปูด้วยผ้าปูโต๊ะลายตาหมากรุก แล้วกดเฟชโหม่ เนื่องจากตั้งค่าเป็นโหมดตัวอักษรขนาดใหญ่เอาไว้จึงทำให้มองเห็นตัวอักษรได้ชัดเจน ใบหน้าของกิมนัมปรากฏบนหน้าจอ

“โถ ดูรัวรอยนี้สิ เพิ่มขึ้นมาอีกแล้วเหรอนี่!”

เธอยื่นหน้าเข้าไปใกล้เลนส์กล้องแล้วมองที่ขอบตาและร่องแก้ม “หรือว่าจะได้เวลาฉีดโบทอกซ์แล้วนะ”

“แม่”

มุนจองพูดขึ้นด้วยความประหลาดใจเมื่อเห็นแต่ผิวหน้าของกิมนัมที่หน้าจอ

“อืม! ดอเตอร์ของแม่ รับสายแล้วเหรอ เก็ตอัปแล้วเหรอลูก”

“วันนี้หนูไม่ได้เก็ตอัป แต่เวกอัปต่างหาก เพราะหนูไม่ได้อยากจะตื่นเลย แต่เดี๋ยวนะแม่! เมื่อกำลังดูหน้าอีกแล้วใช้ไหม

ว่ามีข้าวร้อยขึ้นก็ร้อยแล้วนะ แม่อายุตั้งเจ็ดสิบกว่าแล้ว ก็ต้องมีข้าวร้อยเป็นธรรมดาไม่ใช่หรือ”

“ไม่ต้องพูดแทงใจดำๆ แบบนั้นแม่ก็รู้อยู่แล้วนะ แต่ข้างในนี้ยังเป็นสาวน้อยวัยเอตทิณอยู่นี้คะคุณครู รอให้ถึงวันที่คุณครูอายุเท่าฉันในอีกสามสิบปีข้างหน้าก่อนเถอะคะ แต่ตอนนั้นเทคโนโลยีอาจจะพัฒนาขึ้นจนมียาที่ทำให้ไม่มีข้าวร้อยเลยก็ได้นี่นะ”

“คุณครูอะไรกัน การบ้านที่หนูให้ตั้งแต่คราวที่แล้วก็ไม่ยอมทำแล้วแบบนี้จะผ่านด่านตรวจคนเข้าเมืองของอเมริกาไปได้ยังไง แม่ก็รู้นี่ว่ามันยุ่งยากขนาดไหน คราวก่อนแม่ก็ลำบากแทบแย่ จำไม่ได้หรือ”

“จำได้สิคะ ทีชเชอร์ ช่วงนี้ฉันได้ตั้งใจมากเลยใจคะ คราวนี้แม่จะพูดเองคนเดียว แล้วก็จะไปส่งอเมริกาโนที่สตาร์บัคส์ในประเทศต้นกำเนิดให้ได้เลย ตอนนั้นแม่รู้สึกเหมือนตัวเองเป็นลูกจิ้งจอกของหนู ยิ่งไงก็ 모르 ถ้าไม่เห็นหนูอยู่ในสายตาเมื่อไหร่ ใจมันก็ตุ้มๆ ต่อมๆ ขึ้นมาทันที ได้แต่นั่งพะวัคพะวนอยู่คนเดียวว่าถ้ามีใครเข้ามาคุยด้วยจะทำได้ยังไง แต่คราวนี้แม่จะรีบเรียนให้คุยกับคนอื่นได้แบบน้ำไหลไฟดับเลย”

“แหม จังเรามาพยายามกันสักตั้งนะคะคุณนักเรียน คราวนี้เราต้องไปดูเทวีเสรีภาพตามבקเกตลิสต์กันด้วยไม่ใช่หรือคะ”

“ต้องไปสิ! ไม่ว่ายังไงแม่ก็ต้องไปดูเทวีเสรีภาพให้ได้สักครั้งก่อนตาย!”

“ก่อนหนูจะย้ายมานิวยอร์ก ตอนที่แม่มาแอลเอเมื่อสองปีก่อน หนูน่าจะพาแม่มาเที่ยวที่นี้ด้วย ขอโทษนะคะ”

“ขอโทษทำไมกัน ตอนนั้นแค่แม่ปิดบ้านข้าวกล่งไปสิบห้าวัน ลูกค้าร้านเราก็หิวโซกันจะแย่อยู่แล้ว”

“แม่ ยังไงพวกเขาก็ต้องไปซื้ออาหารที่อื่นกินกันได้อยู่แล้ว คิดว่าแม่เปิดร้านอาหารอยู่คนเดียวหรือไง”

กิมนัมพูดด้วยน้ำเสียงเห็นด้วย

“ก็ใช่นั่นละ แต่เวลาต้องปิดร้านแล้วแม่รู้สึกเหมือนกำลังทำให้อีก ๆ ต้องอดอยากนะสิ ถึงจะเป็นร้านขายอาหาร แต่บางร้านก็เรียกตัวเองว่าบ้านข้าวกล่องหรือบ้านต็อกโบกีนี่นา คงเพราะรู้สึกว่าจะต้องเปิดร้านอยู่ตลอดละมัง”

“แต่ยังงั้นคราวนี้ก็ต้องมาอยู่สักเดือนนะคะ จะได้ไปเที่ยวให้ทั่วทุกซอกทุกมุมเลย”

“เดือนหนึ่งเหอ น่าจะนานไปหน่อยนะ...ถ้าแม่ไม่อยู่ เพื่อน ๆ ที่โรงเรียนคนซาก็เบื่อกันแย่ล่ะสิ”

“ยังงั้นก็ต้องเดือนหนึ่ง! ไปเที่ยวกันเยอะ ๆ เอะนะ”

กิมนัมตอบพร้อมเสียงหัวเราะ

“โอเค ก็ได้! แม่จะไปใช้ชีวิตแบบชาวนิวยอร์กหนึ่งเดือนเต็ม ๆ เลย! จะไปดูบ้านของแครีในเรื่องเช็กส์แอนด์เดอะชิตี แล้วก็ไปเที่ยวโรงเรียนที่อยู่ในเรื่องกอสซิป/เกิร์ล ด้วย ของกิมนัมจะต้องไปให้ได้! รอฉันก่อนเอะ นิวยอร์ค!”

“แม่ดูกอสซิป/เกิร์ล จบแล้วเหอ สัปดาห์ก่อนยังบอกว่าดูพรินซ์เบรค อยู่เลยนี่นา เอาเวลาที่ไหนไปดูจนจบเนี่ย”

“ก็ได้รุ่งคุณนะสิ ดูจนหาวแล้วหาวอีก พอเปิดดูแล้วมันหยุดไม่ได้ นี่นา ลูกสาวแม่ xoxo นะ คิก ๆ”

แล้วการสนทนาระหว่างมุนจงผู้อาศัยอยู่ในบ้านที่มีเฟรมผ้าใบ และพุกันนุ่ม ๆ มากมายกับกิมנםที่อาศัยอยู่คนเดียวในวิลล่า⁷ ก็หดรัดแบบสามห้องนอนก็สิ้นสุดลง กิมנםเปิดประตูเข้าไปในห้องนอนที่เด็กน้อยหลับอยู่ ทารกตัวน้อยนอนหลับสบายอยู่บนเตียงราวกับจะชดเชยที่เคยอดหลับอดนอนมา ก่อนหน้านี้ไปอยู่ที่ไหนมานะ ขนาดมีเสียงดังรบกวนยังนอนหลับปุ๋ยขนาดนี้ คงจะเคยอยู่ที่ที่เสียงดังจอแจมาสิท่า โอ แม้แต่สัมผัสของกิมנםที่กำลังปิดประตูก็ยังแผ่ด้วยความรู้สึกสงสาร เดี่ยวแม่ก็มานะ รออีกหน่อย ยังไงก็ต้องมาแน่ ฉันว่าแม่ไม่ได้ทิ้งหนูหรอก แค่ฝากไว้สักพักเท่านั้นแหละ

ช่วงรุ่งสาง กิมנםต้องตั้งใจไม่ใส่ต่างหูขนาดใหญ่เท่าเมล็ดถั่ว และมุ่งหน้าไปยังร้านค้าเพื่อเตรียมข้าวกล้องสำหรับขายในตอนเช้า ตามปกติ นั่นเป็นต่างหูที่เธอใส่เป็นประจำเพราะชื่นชอบออดรีย์ เฮปเบิร์น และสการ์เล็ตต์ โอฮารา ที่ใช้ชีวิตอยู่ในยุคสมัยเดียวกัน แม้ว่านั่นจะเป็นต่างหูที่เป็นสัญลักษณ์ประจำตัวของกิมנם แต่วันนี้เธอวางต่างหูนั้นไว้บนโต๊ะเครื่องแป้งเพราะกลัวว่าอาจจะไปขีดข่วนใบหน้าของทารกน้อยได้

เป่ฮุ้มเด็กที่ถูกวางไว้ข้าง ๆ เด็กน้อยก็ใช้ประโยชน์ได้ดีทีเดียว เมื่อฮุ้มไว้ด้านหลังก็มองเห็นหน้าเด็กน้อยและยังโอบฮุ้มได้อย่างอบอุ่นเหมือนจิงจี้ด้วย

กิมנםถือกระเป๋าจ่ายตลาดไว้ในมือและเดินไปตามถนนอิฐแดง

⁷ อาคารที่มีห้องให้เช่าคล้ายกับอพาร์ทเมนต์แต่มีจำนวนชั้นไม่มากจึงไม่มีลิฟต์

ข้างโรงพยาบาลมหาวิทยาลัยแห่งชาติโซล

“เฮ้ มีสซิสคาแรต็อก!”

เธอโบกมือให้กับคุณนายคาแรต็อกที่กำลังวางเก้าอี้ไว้หน้าเตาถ่านเพื่อเตรียมตัวเปิดร้าน

“อ้อ กิมนัม จะไปเปิดร้านแล้วเหรอ แต่ทำไมถึงอุ้มเด็กมาด้วยล่ะ มุนจองเป็นหมันนี่นา มีลูกได้แล้วเหรอ!”

“ไม่ได้เป็นหมันสักหน่อย เป็นดิงก์^๘ต่างหากเล่า! ต้องให้บอกที่รอบส่วว่าเป็นดิงก์”

“ก็เหมือนๆ กันนั่นแหละน่า...”

คุณนายคาแรต็อกหยิบตุ๊กตาวางบนเตาที่ลุกขึ้น

“ไม่เหมือนกันเลยสักนิด! บอกแล้วไงว่าดิงก์เป็นทางเลือกนะ แต่ก็ช่างเถอะ เาณีไปขอคืนใจเร็ว!”

กิมนัมหยิบนมเปรี้ยวออกจากถาดวางตลาดสองขวด จากนั้นก็จิ้มหลอดสีเหลืองลงไปและยื่นให้คุณนายชายต็อก

“อ้า แก้วแก้ว ฮ่าฮ่า หนึ่งสองสามสี่! ชน!”

เมื่อกิมนัมตะโกนสโลแกนออกมาด้วยน้ำเสียงเบิกบาน ทารกตัวน้อยในเบาะเด็กจึงส่งเสียงอ้อแอ้พลางยิ้มให้อย่างสดใส

“อัม แก้วแก้ว ฮ่าฮ่า หนึ่งสองสามสี่!”

คุณนายชายต็อกพูดตามกิมนัมและชนขวดนมเปรี้ยวกัน นั่นเป็นคำพูดชนแก้ว “ชวนข้าทั้งน้ำตา” ของเหล่าผู้สูงอายุที่อยากใหชีวิตสดใสเต็มไปด้วยเสียงหัวเราะฮาๆ จนถึงอายุ 99 ปี โดยที่เจ็บไข้ได้ป่วย

^๘ DINK หรือ Double Income No Kids หมายถึง คู่รักที่ทำงานกันทั้งคู่และวางแผนที่จะไม่มีลูก

แค่สามวัน และได้ขึ้นสวรรค์ในวันที่สี่

“งั้นก็...แฮฟอะไนซ์เดย์แล้วกันนะ”

ทารกตัวน้อยหัวเราะทุกครั้งที่มีนมดูด ทั้งส่งเสียงหัวเราะ
เอิ๊กอ๊ากและยิ้มให้อย่างสดใส ทั้งเด็กยิ้มเก่งขนาดนี้ไปได้ยังงัยกัน
แม่ของหนูนี้กันนะ อยากรู้จริงๆว่ามีเรื่องจำเป็นอะไร...

จองอีเดินเข้าไปในหอผู้ป่วยเด็กของโรงพยาบาลมหาวิทยาลัย
แห่งชาติโซล นอกจากเด็ก ๆ ที่กำลังร้องไห้ร้องไห้กันแล้ว ยังมีเด็กที่
ต้องใส่สายยางที่จมูกนั่งอยู่บนรถเข็นราวกับยอมรับชะตากรรมของ
ตัวเองอย่างสงบเสงี่ยมด้วย

เธอมองไปรอบ ๆ เพื่อดูว่ามีบริเวณที่พอจะนั่งปลดปล่อย
ที่กำลังงอแงด้วยความอึดอัดได้บ้างไหม และโชคดีที่เมื่อเดินไปจน
สุดทางบริเวณห้องน้ำก็เห็นจุดบริการน้ำดื่มที่มีไมโครเวฟและตู้กดน้ำอยู่
เธอจึงวางกระเป๋าเดินทางไว้บนเก้าอี้ด้านหน้า

“อยู่ที่นี้ให้ได้สักหนึ่งสัปดาห์ก็ยังดี”

แต่สุดท้ายก็ไม่ใช่อย่างที่จองอีคาดหวัง เพราะมีวิกฤตมาเยือน
เธอในวันที่สอง พนักงานทำความสะอาดสังเกตเห็นจองอีอยู่ที่บริเวณ
นั้นตลอดจึงไปที่เคาน์เตอร์พยาบาลและแจ้งว่าเธอน่าจะมาอาศัย
นอนรื้อร้อนอยู่ในโรงพยาบาล

พยาบาลที่สวมชุดสครับสีชมพูและใช้ตาข่ายรวบผมอย่าง
เรียบร้อยคนหนึ่งเดินมาทางจองอี ที่ป้ายคล้องคอของเธอเขียนว่า
ซองแฮยอง หอผู้ป่วยเด็ก เธอพูดขึ้นด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน ต่างจาก